3

Διαβάζω το παρακάτω κείμενο. Κυκλώνω με μπλε χρώμα την παράγραφο που είναι πρόλογος και μιλάει για το ποιος, πού, πότε. Με πράσινο χρώμα κυκλώνω την παράγραφο που μιλάει για το τι και το πώς. Τέλος, με κόκκινο κυκλώνω την παράγραφο που μιλάει για τα συναισθήματα.

Ο Άργος

Ο Οδυσσέας στέκεται έξω από την αυλόπορτα του σπιτιού του. Είναι ντυμένος ζητιάνος, τα ρούχα του είναι κουρέλια και στον ώμο του έχει κρεμασμένο ένα ταγάρι. Μόλις τώρα, έπειτα από είκοσι χρόνια, γύρισε από τον πόλεμο και από τις περιπλανήσεις του και σε κανέναν, έξω από τον γιο του τον Τηλέμαχο, δεν έδωσε ακόμη γνωριμία. Ούτε και ο γερο-Εύμαιος, ο χοιροβοσκός που τον συνόδεψε από την εξοχή στην πόλη, δεν ξέρει ποιος είναι.

Λίγο πιο κει από την πόρτα είναι μαζεμένη κοπριά, που θα την έπαιρναν οι δούλοι να λιπάνουν τα χωράφια. Ένας σκύλος, που κειτόταν πάνω στον σωρό, σήκωσε το κεφάλι του και τέντωσε τα αυτιά του. Ήταν ο Άργος. Τον είχε αναθρέψει ο Οδυσσέας, αλλά δεν τον χάρηκε, γιατί έφυγε για την Τροία...

Μόλις πλησίασε ο Οδυσσέας, ο Άργος ξαφνιάστηκε. Μυρίστηκε τον παλιό του αφέντη και τον αναγνώρισε. Είκοσι χρόνια, και ακόμα δεν τον είχε ξεχάσει. Κούνησε την ουρά του, αλλά δεν είχε τη δύναμη να πάει κοντά του. Ο Οδυσσέας συγκινήθηκε και γύρισε από την άλλη το πρόσωπό του, για να σφουγγίσει, χωρίς να το νιώσει ο Εύμαιος, τα δάκρυα που πλημμύρισαν τα μάτια του...

Από την «Οδύσσεια του Ομήρου»
Ανθολόγιο Τα χελιδόνια
ΟΕΔΒ 1997, σ. 102-103.